

Çocuk ve Yıldız Tilki

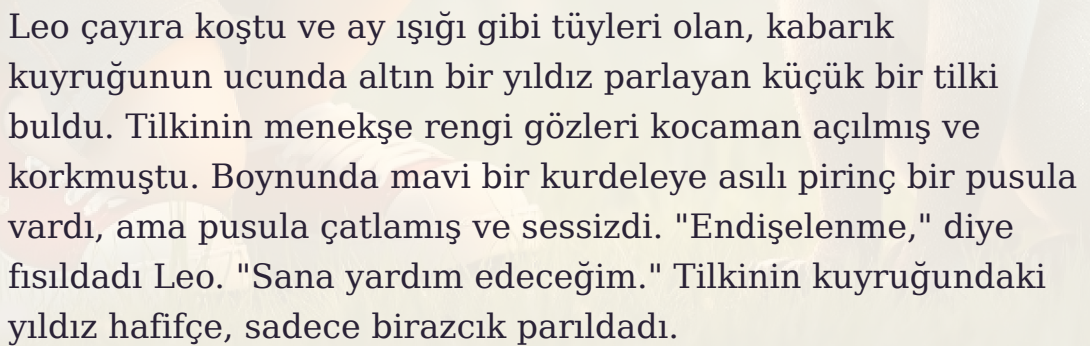
Ebru Mina TOMURCUK

Çocuk ve Yıldız Tilki

Ebru Mina TOMURCUK

Leo, geniş, fısıldayan bir çayırın kenarındaki küçük bir evde yaşıyordu. Her gece yıldızların parıldayışını izler ve acaba dışarıda ona bakan biri var mı diye merak ederdi. Ön dişleri eksik bir gülümsemesi ve düşüp yaralandığı için yanağında bir bandaj vardı. Bez çantası hazine toplamak için hazır asılı dururdu. Açık bir akşam, gümüş bir ışık çizgisi gökyüzünde parladı ve yumuşak bir tıkırtıyla çayıra indi.

Yıldız tilki yumuşak, çınlayan bir sesle konuştu. "Ben uzak bir yıldızdan geliyorum. Göksel pusulam bozuk ve eve giden yolu bulamıyorum." Leo pusulaya baktı. İbresi hareket etmiyordu ve küçük bir parça eksikti. "Onu tamir edebiliriz," dedi Leo. "Ama önce tüm parçaları bulmamız gerekecek." Tilkinin kulakları dikildi. "Bana yardım eder misin?" Leo başını salladı. "Arkadaşlar böyle yapar."

Leo çantasını ve küçük bir el fenerini kaptı. "Önce hangi parçaların eksik olduğunu bilmemiz gerek," dedi. Tilki ona pusulayı gösterdi. Çatlamış bir cam yüzü, eğilmiş bir ibresi ve eksik parlak bir dişlisi vardı. "Bunları bulabiliriz," dedi Leo. "Hadi çayırı arayalım." Tilkinin kuyruğundaki yıldız daha parlak parladı ve küçük bir fener gibi yollarını aydınlattı.

Çalıkların altını ve kayaların çevresini aradılar. Leo küçük dişliyi bir yuvanın yakınında, toprağa yarı gömülü halde buldu. "Bir parça tamam!" diye sevindi. Tilkinin menekşe rengi gözleri parıldadı. "İki tane daha kaldı," dedi. Daha ileri yürüdüler ve Leo'nun kırmızı spor ayakkabıları çamurlandı. Ama bunu önemsemedi. Tilkinin yıldızlı kuyruğu arkalarında bir parıltı izi bıraktı.

Sırada yeni bir cam yüz gerekiyordu. Leo evdeki el işi kutusunda yumuşak, yuvarlak, şeffaf bir plastik parçası olduğunu hatırladı. "Hadi!" dedi. Hızla geri döndüler ve Leo plastik parçayı buldu. Mükemmeldi. Tilki, Leo'nun onu dikkatlice çantasına koyuşunu izledi. "Bir şeyler bulmakta iyisin," dedi tilki. Leo sırtıttı. "Sen de yolu aydınlatmakta iyisin."

Son parça yeni bir ibreydi. Leo'nun babasının kulübede ince tellerden oluşan bir kutusu vardı. Leo en düz olanı seçti. "Bu işe yarar," dedi. Tilki başını yana eğdi. "Yıldızımı gösterecek mi?" Leo emin değildi. "Göstermesini sağlayacağız," dedi. "Biraz özenle." Verandada oturdular ve Leo teli bükmeye başladı.

Teli bükme zordu. Sürekli kayıyordu. Tilki küçük patileriyle onu sabit tuttu. "Böyle mi?" diye sordu. Leo gülümsedi. "Neredeyse. Biraz daha sola." Birlikte çalıştılar ve yavaşça ibre şekillendi. Tilkinin yıldızlı kuyruğu sıcak bir şekilde parladı. "İyi bir takımız," dedi Leo. Tilki başını salladı. "En iyisi."

Güneş batarken tüm parçaları Leo'nun mutfak masasında bir araya getirdiler. Pusula neredeyse yeni gibi görünüyordu. Ama Leo ibreyi çevirdiğinde hareket etmedi. "Hâlâ çalışmıyor," dedi kaşlarını çatarak. Tilkinin kulakları sarktı. "Belki fazla bozuktur." Leo başını salladı. "Hayır, sadece düşünmemiz gerek."

Leo dedesinin eski saatini hatırladı. İçinde küçük bir yay vardı. "Belki pusulanın ibresinin hareket etmesi için bir yaya ihtiyacı vardır," dedi. El işi kutusunda küçük bir yay buldu. Dikkatlice pusulanın içine yerleştirdi. Tilki yaklaştı, menekşe rengi gözleri umut doluydu. "Sence şimdi çalışır mı?" Leo nefesini tuttu ve ibreyi çevirdi.

İbre dönüp durdu. Sonra durdu ve doğrudan akşam yıldızını gösterdi. Pusula yumuşak, altın bir ışıkla parladı. "Çalışıyor!" diye bağırdı Leo. Tilkinin kuyruğundaki yıldız parlak bir şekilde alevlendi. "Eve gidebilirim!" Ama sonra tilki Leo'ya baktı. "Seni özleyeceğim," dedi sessizce. Leo'nun boğazında bir yumru oluştu. "Ben de seni özleyeceğim."

Tilki Leo'nun eline burnuyla dokundu. "Benimle tepenin zirvesine gelir misin? Yıldızlara daha yakın olmam gerek." Leo başını salladı. Pusula onlara yol göstererek birlikte yürüdüler. Zirvede gökyüzü parıldayan yıldızlarla doluydu. Tilki yukarı baktı. "Benim yıldızım yanıp sönen," dedi. Leo onu gördü, sadece onlar için göz kırpan küçük bir ışık noktası.

Tilki Leo'ya döndü. "Pusulamı tamir ettiğin ve arkadaşım olduğun için teşekkür ederim." Leo tilkiye nazıkçe sarıldı. "Arkadaşlık sınırları aşar," dedi. "Dünya'dan yıldızlara kadar bile." Tilkinin kuyruğundaki yıldız daha parlak parladı ve gökyüzüne bir ışık huzmesi fırladı. "Seni asla unutmayacağım," diye fısıldadı tilki. "Ben de seni asla unutmayacağım," diye yanıtladı Leo.

Işık huzmesi tilkiyi yukarı, yukarı, yukarı kaldırdı. Leo, tilki küçük bir nokta olana kadar el salladı. Sonra yumuşak bir çınlama duydu. "Hoşça kal, Leo!" dedi tilkinin sesi. "Beni yıldızlarda ara!" Leo gülümsedi ve kalbini sıcak bir duygu kapladı. Ne kadar uzak olurlarsa olsunlar her zaman arkadaş kalacaklarını biliyordu.

Eve döndüğünde Leo pusulayı pencere kenarına koydu. Her gece yanıp sönen yıldızı gösterdi. Bazen gökyüzünde küçük bir parıltının geçtiğini görürdü. Bunun arkadaşı olduğunu, ona merhaba dediğini bilirdi. Leo da el salları ve fısıldardı:
"Merhaba, Yıldız Tilki."

Leo, iyiliğin her mesafeyi aşabileceğini öğrendi. Pusulayı arkadaşının ve paylaştıkları maceranın hatırası olarak sakladı. Ve ne zaman yıldızlara baksa, tilkiye biraz daha yakın hissedirdi. Çünkü gerçek arkadaşlık asla gerçekten bitmez. Sadece gökyüzündeki bir yıldız gibi parlamaya devam eder.